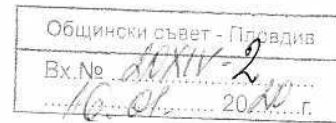

ПРОКУРАТУРА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ОКРЪЖНА ПРОКУРАТУРА ПЛОВДИВ

№ 9959/2019 г.

.....14.01.....2020 г.
PRB2020 _____ О

ЧРЕЗ
ОБЩИНСКИ СЪВЕТ ПЛОВДИВ

ДО
АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД
ГР. ПЛОВДИВ

П Р О Т Е С Т

от Д П
прокурор при Окръжна прокуратура – Пловдив
гр.Пловдив 13.01.2020 г.

П Р О Т И В

чл.32 ал.4, чл.37 ал.2 изр.последно, чл.52 ал.1 т.2 и чл.64 ал.2 от Наредба за определянето размера на местните данъци на територията на община Пловдив

Правно основание: чл.145 ал.5 от ЗСВ и чл.16, ал.1, т.1, вр. чл.83 ал.3, вр. чл.126, вр. чл.186 ал.2, вр. чл.185 ал.1 от АПК и разпореждане на Върховна административна прокуратура.

УВАЖАЕМИ АДМИНИСТРАТИВНИ СЪДИИ,

„Наредба за определянето размера на местните данъци на община Пловдив“ е приета с Решение №10, взето с Протокол №2 от 31.01.2008г. Считам, че чл.32 ал.4, чл.37 ал.2 изр.последно, чл.52 ал.1 т.2 и чл.64 ал.2 от Наредбата противоречат на законовите разпоредби, поради което са нищожни, предвид следното:

Визираните норми намират място в наредба, с която се уреждат реда и условията за управление на отпадъците на територията на община Пловдив. Наредбата е приета на основание делегацията, предоставена с чл.9 от ЗМДТ (§ 3 от ДР).

По естеството си Наредбата е нормативен административен акт по определението на чл.75, ал.1 АПК, защото съдържа административноправни норми, отнася се за неопределен и неограничен брой адресати и има многократно правно действие. В същия смисъл е и дефиницията на чл.1а ЗНА.

Следователно, при въвеждане на правните норми е недопустимо да се пренебрегне ограничението на чл.76, ал.3 АПК, затова че общинските съвети издават нормативни актове, с които уреждат съобразно нормативните актове от по-висока степен обществени отношения с местно значение. Идентично е правилото на чл.8 ЗНА.

Първия въпрос, който се поставя е относно законосъобразността на чл.32 ал.4 от Наредбата. Същият гласи, че „Алинея 1 не се прилага за моторни превозни средства, внесени в страната като нови“. А пълния текст на ал.1 е „Обект на облагане с данък са имуществата, придобити по дарение, както и недвижимите имоти, ограничените вещни права върху тях и моторните превозни средства, придобити по възмезден начин“.

Тази норма е в решително противоречие с актуалния текст на чл.44, ал.4 ЗМДТ, според която от обхвата на нормата са изключени моторни превозни средства, които не са регистрирани за движение в страната.

Двете групи МПС категорично не са еднозначни по непоклатимия довод, че е преминало от едната към другата категория при промяната в ЗМДТ (ДВ бр. 95 от 2009 г., в сила от 01.01.2010 г.). И законодателят специално пояснява повода за реформата - „...със законопроекта се изяснява и освобождаването от данък при придобиване на моторни превозни средства, внесени като нови. Към настоящия момент разпоредбата създава проблеми при практическото ѝ прилагане, с оглед на което се предлага да бъдат освободени от облагане тези моторни превозни средства, които при придобиването им на територията на страната не са регистрирани за движение в страната...“ (вж. мотивите към законопроекта).

Отделен е въпросът, че и новото правило на чл.44, ал.4 ЗМДТ е инкорпорирано в текста на чл.32, ал.1, in fine от общинската наредба и така се получава, че от общата уредба се елиминират и МПС, внесени в страната като нови, и МПС, които не са регистрирани за движение в страната. Допълнително усложнение за адекватното действие на подзаконовия акт предизвиква и отдавнашната отмяна на легалната дефиниция на §1, т.22 ДРЗМДТ, посветена на понятието „моторни превозни средства, внесени като нови“. При тази материалноправна бъркотия в местната наредба са приложими и аргументи от постулата на чл.9, ал.1 ЗНА, закрепващ императивно изискване освен за краткост и за точност, но и за яснота на правните норми, в т. ч. и при прилагане на подзаконовия акт в цялост.

Вторият въпрос, който се поставя е относно законосъобразността на чл.37 ал.2 изр.последно от Наредбата. В него е записано, че „В останалите случаи - в двумесечен срок от получаване на имуществото, след подаване на декларация по чл. 49, ал. 3 от Закона за

местните данъци и такси.“ А първото изречение на текст на разпоредбата е „Данъкът се заплаща при прехвърлянето на недвижимия имот, ограничените вещни права върху недвижим имот и моторните превозни средства, а в случаите на чл. 32, ал. 3 - към момента на издаване на акта, удостоверяващ правото на собственост, който подлежи на вписване“.

Цитираният текст визира действие, което се „заповядва“ на правните субекти. Уредбата приповтаря правилото чл.49, ал.3 ЗМДТ отпреди 01.01.2019г.

Последният законов текст е отменен - ДВ бр. 98 от 2018 г., в сила от 01.01.2019г.

Описаното бреме е премахнато от законодателя с мотив „...да отпадне задължението за подаване на данъчна декларация за определяне на годишен данък за имотите или ограничените вещни права върху тях, придобити по възмезден или безвъзмезден начин. Това е излишно натоварване на гражданите и бизнеса поради факта, че цялата необходима информация е налична в общината, тъй като за сделките с имоти и ограничени вещни права върху тях се дължи еднократен местен данък по реда на глава втора, раздел трети от ЗМДТ. На тази основа се предлага след получаване на уведомлението от службата по вписванията за прехвърлените, учредените, изменените или прекратените вещни права върху недвижимите имоти да се определя и годишния данък за съответните имоти и да се уведомяват данъчно задължените лица.“

В тази ситуация се съобразява, че се касае за една правна тежест. Това ѝ естество изисква законова опора. Правно основание понастоящем не съществува (по-точно е отпаднало). В резултат, присъствието на императива за подаване на декларация в позитивното съдържание на Наредбата предписва спазване, но е в нетърпим конфликт с основен принцип правовата държава, произтичащ от съблюдаване на йерархията на нормативните актове.

Третият въпрос е относно законосъобразността на чл.52 ал.1 т.2 от Наредбата, който гласи, че „физическите лица, включително едноличните търговци, които извършват с личен труд през цялата данъчна година повече от един вид патентна дейност от посочените в т. 1 - 36 на приложение № 4 към Глава втора, раздел VI от ЗМДТ(патентни дейности), заплащат патентния данък само за тази дейност, за която определеният данък е с най-висок размер; за извършване на повече от три дейности облекчението не се прилага“.

Разсъжденията започват с подчертаването, че правилото (от публичноправно естество) е да се внася патентен данък в пълен размер.

Нормата на чл.52, ал.1, т.2 от Наредбата е изключение, защото предвижда друго. В такива ситуации общият принцип на юриспруденцията налага, че разпоредбата се тълкува стриктно.

От друга страна, текстът от подзаконовия акт създава права. В такава обстановка пък не е позволено ограничителното тълкуване.

Или, преценена „дума по дума“, нормата казва, че всяко лице, което извършва две, три, четири, пет и т. н. от описаните дейности може да се облагодетелства по начина, упоменат от местния нормотворец.

В чл.61м, ал.1, т.2 ЗМДТ е въведена една „огледална уредба“ - първо, изрично е признато право на физическите лица, включително едноличните търговци, които извършват с личен труд през цялата данъчна година два или три вида патентна дейност от посочените в т. 1 - 3б от приложение № 4 (и тази норма е изключителна и буквалното тълкуване е в смисъл „само две или три дейности“, сиреч ни повече, ни по-малко) да заплащат патентния данък само за тази дейност, за която определеният данък е с най-висок размер и, второ, за да се изключат всякакви съмнения за обсега на предимството, е закрепено ограничението, че за извършване на повече от три дейности облекчението не се прилага. В потвърждение на разбирането е употребеният пунктуационен знак „точка и запетая“ от законодателя - за акцентиране на разликата между хипотезите.

Предвиждането на нещо извън закона (за броя на упражняваните дейности и за дължимата обща величина на данъка) е хисторически пример за материална незаконосъобразност, чието присъствие в действителността е забранено.

Четвъртият въпрос, който се поставя е относно законосъобразността на чл.64 ал.2 на Наредбата, който гласи, че „Когато действието на разрешението за извършване на таксиметров превоз на пътници бъде прекратено през течение на годината, от платения данък се възстановява недължимо внесената част, определена по следната формула:

$$\text{НВДТПП} = \frac{\text{ПДТПП}}{\text{БМ}}$$

12

където НВДТПП е недължимо внесената част от данъка върху таксиметров превоз на пътници за текущата година; ПДТПП – платеният данък върху таксиметров превоз на пътници за срока, за който е издадено разрешението; БМ – броят на календарните месеци, за които е издадено разрешението и е платен данъкът върху таксиметров превоз на пътници; ОМ – оставащият брой на календарните месеци от срока на разрешението за извършване на таксиметров превоз на пътници, следващи месеца на прекратяване на разрешението за извършване на таксиметров превоз на пътници.

В актуалната норма на чл.61ч, ал.2 ЗМДТ недължимо внесената част от данъка върху таксиметров превоз на пътници за текущата година е частното на произведението от платения данък върху таксиметров превоз на пътници за срока, за който е издадено разрешението с оставащия брой на календарните месеци от срока на разрешението за извършване на таксиметров превоз на пътници, следващи месеца на прекратяване на разрешението за извършване на таксиметров превоз на пътници и (разделено на) броя на календарните месеци, за които е издадено разрешението и е платен данъкът върху таксиметров превоз на пътници.

Диференциацията между законовата и подзаконовата уредба е напълно понятна.

Прочее, в разгледаните аспекти се разкрива непоносимо противоречие с правни норми от по-висок ранг, чието съществуване в правната действителност е забранено.

Съгласно чл.75, ал.2 от АПК, нормативните административни актове се издават по прилагане на закон или подзаконов нормативен акт, а по смисъла на по чл.7, ал.2 от ЗНА наредбата, е нормативен акт, който се издава за прилагане на отделни разпоредби или подразделения на нормативен акт от по-висока степен.

Известно е и, че въпрос, решен от законодателя, не може да се „присвоява“ за регулиране от местния орган на власт. От общинския съвет обаче не е спазено това правило, макар че е основополагащо за правовата държава.

Изброените досега нормативни разрешения в публикуваната редакция на Наредбата са материално незаконосъобразни и, предвид формулираните аргументи, всякакви доводи за целесъобразност са неприложими.

Следователно, местната наредба е в пряко противоречие с нормативна регламентация от по-висок ранг, поради което стореното е в нарушение на предвидената компетентност и е нетърпимо от правния ред.

От посоченото по-горе е видно, че разпоредбите на чл.32 ал.4, чл.37 ал.2 изр.последно, чл.52 ал.1 т.2 и чл.64 ал.2 от „Наредба за определянето размера на местните данъци“ на община Пловдив“, приета с Решение №10, взето с Протокол №2 от 31.01.2008г.. са нищожни, тъй като са били издадени в нарушение на ЗМДТ, поради несъобразяване с посочените императивни норми на закона.

Предвид изложеното и на основание чл.145 ал.5 от ЗСВ и чл.16, ал.1, т.1, вр. чл.83 ал.3, вр. чл.126, вр. чл.186 ал.2, вр. чл.185 ал.1 от АПК и разпореждане на Върховна административна прокуратура

ПРЕДЛАГАМ:

1. Административен съд - Пловдив ДА ПРОГЛАСИ НИЩОЖНОСТ на чл.32 ал.4, чл.37 ал.2 изр.последно, чл.52 ал.1 т.2 и чл.64 ал.2 от „Наредба за определянето размера на местните данъци“ на община Пловдив, приета с Решение №10, взето с Протокол №2 от 31.01.2008г..

2. Искане по доказателствата – да се изиска цялата административна преписка от община Пловдив.

3. Прилагам: преписи от протеста - 3 броя

/ДП

П